

Sygn. akt VI Gz 13/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Bartczak – Sobierajska (spr.)

Sędziowie: SO Zbigniew Krepski, SO Joanna Rusińska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017 r. w Toruniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w G.

przeciwko P. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 8 grudnia 2016 r., sygn. akt V GNc 2599/16

postanawia

oddalić zażalenie

Zbigniew Krepski Małgorzata Bartczak – Sobierajska Joanna Rusińska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Toruniu oddalił wniosek wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym w dniu 18 października 2016 r. w sprawie o sygn. akt V GNc 2599/16.

Sąd ten wskazał, że przedmiotowy nakaz nie jest prawomocny, ani natychmiast wykonalny (art. 777§ 1 pkt 1 k.p.c.).

W zażaleniu na powyższe postanowienie wierzyciel zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 504 § 2 k.p.c. i art. 139 § 1 k.p.c., poprzez uznanie, że nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym nie jest prawomocny, podczas gdy nie wniesiono przeciwko niemu sprzeciwu w terminie dwóch tygodni od daty jego doręczenia w trybie art. 139 § 1 k.p.c. na rzeczywisty adres zamieszkania pozwanego, pod którym pozwany osobiście pokwitował odbiór wezwania do zapłaty.

W oparciu o powyższe zarzuty wierzyciel wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nadanie nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności oraz zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu klauzulowym według norm przepisanych, a ponadto kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący wskazał m.in., że w pozwie, stosownie do art. 126 § 2 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 k.p.c. wskazano miejsce zamieszkania pozwanego, tj. adres: ul. (...), (...)-(...) T.. Do pozwu dołączone zostało wezwanie do zapłaty z dnia 15 lutego 2016 r. wraz z potwierdzeniem odbioru. Wskazane wezwanie zostało

wysłane na adres ul. (...), (...)-(...) T. i pod tym adresem zostało osobiście odebrane przez pozwanego, co potwierdza widniejący na potwierdzeniu odbioru własnoręczny podpis odbiorcy z dnia 29 lutego 2016 r. W związku z tym, w ocenie skarżącego miejsce zamieszkania nie może budzić wątpliwości. Ponadto, wierzyciel nadmienił, że wydany w sprawie nakaz zapłaty został wysłany na powyższy adres zamieszkania dłużnika, który jednak nie podjął pisma, w związku z czym, na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. pismo zostało złożone w placówce pocztowej operatora pocztowego, zaś w drzwiach mieszkania adresata (lub w oddawczej skrzynce pocztowej) pozostawiono zawiadomienie (tzw. awizo), ze wskazaniem gdzie i kiedy pismo pozostawiono, z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie 7 dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. Ponieważ termin ten upłynął bezskutecznie, zawiadomienie powtórzono. Z uwagi na brak podjęcia przez dłużnika wymienionego nakazu zapłaty, w dniu 16 listopada 2016 r. bezskutecznie upłynął termin powtórnego zawiadomienia. Zdaniem skarżącego, należy zatem przyjąć, iż w dniu 16 listopada 2016 r. rozpoczął bieg dwutygodniowy termin na złożenie przez dłużnika sprzeciwu od wymienionego nakazu zapłaty, który upłynął w dniu 30 listopada 2016 r. Zgodnie z art. 504 § 2 k.p.c., nakaz zapłaty, przeciwko któremu w całości lub w części nie wniesiono sprzeciwu, ma skutki prawomocnego wyroku i jako tytuł egzekucyjny powinien zostać zaopatrzony w klauzulę prawomocności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne.

Zarzut naruszenia art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 504 § 2 k.p.c. i art. 139 § 1 k.p.c. nie znajduje uzasadnienia w świetle okoliczności faktycznych sprawy. Wbrew stanowisku skarżącego, wydany w sprawie nakaz zapłaty nie jest orzeczeniem prawomocnym, w związku z czym nie stanowi po myśli art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c. tytułu egzekucyjnego podlegającego zaopatrzeniu w klauzulę wykonalności.

Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika, że pozwany P. K. nie odebrał przedmiotowego nakazu zapłaty, a procedura doręczenia była nieprawidłowa, co umknęło zarówno uwadze Sądu pierwszej instancji, jak i skarżącemu. Mianowicie na kopercie zawierającej m.in. nakaz zapłaty (k.45) widnieją wprawdzie adnotacje o dwukrotnym awizowaniu przesyłki (w dniach 26 października 2016 r. i 3 listopada 2016 r.), jak również o pozostawieniu przesyłki w placówce pocztowej oraz o pozostawieniu zawiadomienia (awiza) w oddawczej skrzynce pocztowej, jednakże brak jest jakichkolwiek informacji o przyczynach niedoręczenia przesyłki (żadna z rubryk formularza potwierdzenia odbioru nie została w tym zakresie wypełniona), brak również adnotacji „nie podjęto w terminie” na kopercie zawierającej nakaz wraz z podpisem i odciskiem datownika doręczającego.

Wobec powyższego, procedura doręczenia nakazu zapłaty w niniejszej sprawie była niezgodna z regulacjami § 10 i § 11 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym z dnia 12 października 2010 r. (t.j. z dnia 29 lipca 2015 r., Dz.U. z 2015 r., poz. 1222) w zw. z art. 139 § 1 k.p.c. Stosownie do pierwszego z wymienionych przepisów, przesyłkę niepodjętą placówka operatora opatruje na stronie adresowej adnotacją „nie podjęto w terminie” oraz odciskiem datownika i wraz z formularzem potwierdzenia odbioru odsyła sądowi wysyłającemu niezwłocznie po upływie ostatniego dnia odbioru przesyłki. Natomiast w myśl § 11 ww. Rozporządzenia, jeżeli do doręczenia przesyłki nie doszło, w razie odmowy przyjęcia przesyłki, a także jeżeli przesyłki nie można doręczyć z powodów określonych w art. 136 § 2 i art. 139 § 3 k.p.c., doręczający dokonuje adnotacji o przyczynie niedoręczenia przesyłki na formularzu potwierdzenia odbioru, umieszcza datę i składa swój podpis.

Zgodnie z utrwalonym poglądem w judykaturze Sądu Najwyższego, wykazanie, że przeprowadzenie czynności doręczenia zastępczego nastąpiło niezgodnie z regułami objętymi art. 139 § 1 k.p.c. i przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym, oznacza nieskuteczność tego doręczenia (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 maja 2016 r., sygn. akt III BP 8/15, Legalis Nr 1460613 oraz w postanowieniu z dnia 17 listopada 2016 r., sygn. akt I Cz 69/16, Legalis Nr 1544288).

Jednocześnie, zważyć należy, iż zgodnie z treścią informacji zawartej w zaświadczeniu Systemu Informatycznego PESEL2-SĄD, pozwany P. K. posiadał miejsce zameldowania na pobyt stały pod adresem ul. (...) w T. jedynie do dnia 30 kwietnia 2012 r. (k.50), co prawdopodobnie było przyczyną wezwania pełnomocnika powoda do wskazania aktualnego adresu pozwanego lub wykazania, że podany adres jest aktualny. Zdaniem Sądu Okręgowego w pierwszej kolejności należało reklamować przesyłkę domagając się uzupełnienia formularza potwierdzenia odbioru o adnotację o przyczynie niedoręczenia przesyłki oraz datę i podpis doręczającego (pkt 4 formularza). Nie zmienia to faktu, iż nakaz zapłaty na dzień wydania zaskarżonego postanowienia był nieprawomocny, zatem wniosek o nadanie klauzuli wykonalności został złożony przedwcześnie.

W związku z powyższym, nie zasługuje na uwzględnienie twierdzenie skarżącego o skutecznym doręczeniu nakazu zapłaty w trybie art. 139 § 1 k.p.c., jak również o rozpoczęciu biegu terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz o jego bezskutecznym upływnie w dniu 30 listopada 2016 r.

W konsekwencji orzeczenie Sądu Rejonowego było co do zasady słuszne.

Mając na uwadze powyższe, zażalenie jako bezzasadnie podlegało oddaleniu na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 zd. 1 i art. 13 § 2 k.p.c.

Zbigniew Krepski Małgorzata Bartczak – Sobierajska Joanna Rusińska

(...)

Z.

1. (...),

2. (...):

- (...),

3. (...)

T. 28.02.2017 r.